

при юнак отиде Омила му трѣста дребни рани Набрала ѝ *трѣста*
модѣвски Вързала ѝ до трѣста му рани Оздрави го за ден и до
 не. *Д. р. 6. Ср.* Жалто цвѣке самовилско. Самовилско самогор-
 ско. *М. 6.* Извикай Ерина самовила, Тая ми ѝ верна посестрима,
 Тая знайтѣ билки чемерлики, Ќе ми оздрайтѣ мое бѣло сѣрце. *М.*
60. Стоян майка си не слуха Най си стадо-то раскара на само-
 дѣвска дѣбрава Съ свѣрката си засвѣри Самодѣвата покани Да до-
 де да са поборѣт та сѣ се трѣ дни борѣли Стоян ще да и надвѣе, Са-
 модѣва се провѣкна Стихий сестри вихрушки Днѣс ще ме Стоян над-
 вѣе Стихий сѣ се спуснаѣли И свѣли сѣ се вихрушки Че сѣ Стояна
 вдигнаѣли От дърво на клон слагали От вѣрх на вѣрх дигаѣли Парче
 по парче скѣсали И стадо-то му прѣснаѣли. *Д. р. 4—5. Самодѣва ка-*
раетѣ дѣвушкѣ, вѣзавишѣ на пѣлѣцѣхъ упрѣма въ Пасхѣ: Съ разлюти
 Самовила Ъ отвѣрти цѣрни очи отъ глобо'и, Бѣли раце отъ рамена, Бѣр-
 зи подзе отъ колена. Ето тебе руса Стано! Какъ се везитѣ на велиг-
 денъ, — на добаръ денъ. *М. 5. ср. ѣв. 1.* Самовили и самодѣвы питаютѣ
 любовь къ героямъ: Ангелина самовилска зѣлво! Не бери ми билки, не
 суши ми гора, брата да лекуешъ, Брата ти любитѣ морска самовила—
 Подъ дървото седитѣ морска самовила, На скютотѣ Ѣ лежитѣ твой мили
 братотѣ—да Ѣ речилъ снахо Самовило! Отпуци ми го мой мили бра-
 та... *Сестра попросила отпустить брата, и онъ поидѣ: Юдо самовило*
 отпуци ми брата, Ти що го любяшъ до деветъ години! Самовила тога
 люто с' налютила, Та ми го извисила до вишнего бога, Та ми го на-
 пра'и залакъ по залака, Найголемъ залакъ колку мѣрава носитѣ. *М. 7.*
Есми какой либо изъ героевъ и возметѣ себѣ въ жены самовилу или са-
модиву, то не долженъ давать ей самодѣвскихъ одеждѣ (или самовил-
скаго крыла); иначе они улетаютъ черезъ трубу дома: Ти да не сѣкашъ
 Стояне Самодѣва женѣ да водѣш Самодѣва дом не стѣбра нѣто ти
 дѣца отгледѣда. *Д. р. 7. Стоянъ настояѣ на своемъ, женился на са-*
модивѣ, у нихъ родилось дитѣ. На крестинахъ кумъ попросилъ ее по-
плясать, какъ пляшутъ самодѣвы. Она потребовала свою одежду: Сам-
 си се Стоян излѣга, Като мѣ Ѣ рѣжба добила Не ще за назадъ помисли,
 Че Ѣ рѣкля извади. И Марѣйка се развѣртѣ Че из-комѣня изхвѣкна
 Че на кѣщата кацнѣла Самодѣвски си засвѣри Че на Стояна дѣмаше:
 Налѣ ти рѣкох, Стояне, Самодѣва дѣм не дѣм'на? Плеснѣла рѣцѣ пле-
 снѣла И ѣ висѣво хвѣкнѣла И ѣ далѣко отишла У пѣсти горѣ зелѣни
 До самодѣвски сѣмѣща На моминския владенецъ Там се Марѣйка окѣпа,
 Моминство и се повѣрна Че у мамини си отиде. *ѣв. р. 9. ср. М. 1, 2.*
 Въ нар. пѣсняхъ вѣстрѣчаютѣ имена самовилъ: Гюргѣ самовила. *М.*
 2. Ерина самовила. *М. 60.* Юда самовила. *В. 4.* Самовили являються